

Levefoden ned, fordi man dog derved i nogen Grad er medbestemmende med Hensyn til Skatternes Størrelse. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Rode gav disse Tanker sin Tilslutning — muligvis var det uden at tænke dybere over det —, da han omtalte det utiltalende i, at en Mand, hvis Tab det paagældende Skatteaar sluger hele hans Indtægt, saa at han ikke kommer til at betale Skat, dog lever paa samme Fod som tidligere. Jeg indrømmer, at det ser ikke tiltalende ud, men det maa blive hans Sag, at han spiser op af sin Formue; men hvis han havde haft Skat paa sit Forbrug, vilde han være kommet til at betale deraf. For Resten er det slet ikke rigtigt, at en saadan Mand slipper for Skat, han slipper for Indkomstskat. Jeg mindes, hvad en højtæret Minister og et i alle Kredse højtæret Medlem af dette Ting sagde ved en given Lejlighed: Skatterne og Gælden, dem har vi da i Behold. Denne Mand kan altsaa sige: Men jeg har heldigvis min Formueskat i Behold, og den har jeg, selv om mit Tab er aldrig saa stort.

Der har været talt meget om, at det vil knibe, med Hensyn til at blive enig, for de to Partier, som støtter den højtærede Regering. Jeg maa sige — det er for øvrigt sagt før —, at vi maa forhandle os til Rette, men kan vi ikke det, saa maa vi lade Spørgsmaalene ligge til bedre Tider, ja, jeg kunde tænke mig, at det kom dertil, at man maatte sige, til endnu daarligere Tider, hvor man maa gaa ind paa en Del af de Tanker, som vort Parti har fremsat.

Men selv om Valget ikke havde stukket denne Linie ud for os, Konservative og Venstre, er jeg sikker paa, at et loyalt Samarbejde nok alligevel vilde være blevet etableret som Modvægt mod Alliancen mellem de to andre Partier. Man var en Tid lang noget desorienteret med Hensyn til denne Alliance, Tonen fra Socialdemokraternes Side var i Fjor ikke særlig hjertelig overfor de Radikale, og det er ikke længe siden, det ærede Medlem Hr. Sundbo var grusom og hjerteløs nok til at sige, at de Radikale var lige til Lossepladsen. Fornylig blev Favnen dog aabnet en lille Smule paa Klem, og den vil sikkert hen paa Foraaret komme til at staa paa vid Gab. Dette minder mig noget om en vis Kategori af Medborgere, som man kalder Dansetyve. Jeg beder den højtærede Formand ikke misforstaa mig, jeg siger ikke, at disse to Partiers Medlemmer er Dansetyve, men kun, at de paa mig rent personligt gør Indtryk af at være Dansetyve.

Formanden: Jeg synes ikke, det ærede Medlems Forklaring gør Ordet mere tiltalende.

Sporon-Fiedler: Man kryster Ofret i sin Favn, men det er ikke af Kærlighed, det er, fordi man vil tilegne sig noget, man har Brug for. Man har i høj Grad Brug for, ikke les beaux restes, men de sørgelige Rester af det radikale Parti, som maaske endnu kan findes og sankes op paa det ærede Medlem Hr. Sundbos Losseplads. Saaledes har Forholdet aldrig været mellem Konservative og Venstre. Det ene Parti — og hvem kan sige hvilket? — har rakt en ærlig Haand ud, og den er blevet modtaget til et ærligt Haandslag. Resultatet har været et loyalt og fra begge Sider erkendt Samarbejde; det mindre Parti har anerkendt det større som det førende, og det større har ikke undervurderet det mindre. Dette fordrer baade Dygtighed og politisk Takt, og jeg synes, man har Lov at paapege, at begge Egenskaber har været til Stede hos begge Partier og sat gode og sunde Frugter. Det bedste Bevis herfor har Modstandernes Presse ydet. Snart raabte man op om, at denne Regering var ganske afhængig af de Konservative, og snart raillerede man over, at de Konservative løb i Hælene paa Venstre. Sandheden ligger midt imellem, Sagen er, at der er blevet navigeret og navigeret godt, Kursen er blevet holdt, og man har klaret alle Skær, baade de synlige og Undervands-skærene paa fuldkommen Maade. Det var det, som baade irriterede og ængstede. Det stod nemlig klart for Radikalsocialismen, at saa længe denne Kurs blev fulgt, stod der ubønhørligt over Porten: Her lades alt Haab ude — alt Haab om at faa fat igen, saalænge dette Samarbejde ikke brister.

Jeg kan saa godt forstaa, at Venstre foretrækker Samarbejde med os fremfor med de Radikale; de kender dem paa Gangen, og Sporene skræmmer. I 1910 gik Venstre og vi sammen, enige om en stor Sag, vi støttede Venstre loyalt og i høj Grad offervilligt og bragte Partiet til Magten igen. Men i 1913, hvordan gik det da? Da gik Venstre til Valg, enigt med de Radikale om en anden stor Sag. Fik de da Støtte fra de Radikale? Saa langt fra; disse slog Venstres Mænd ned, hvor som helst det lod sig gøre. Man ser her Forskellen mellem et Samarbejde med os og et Samarbejde med de Radikale. Det glæder mig, at der dog er saa megen Retfærdighed til, at man kan se denne Forskel og handle derefter. Vi kunde ikke den Gang slaa Følge, ikke fordi vi ængstedes for den almindelige Valgret,